

„Szívbe markoló, nagy ívű szerelmi történet.”

– NATASHA PRESTON, #1 *New York Times* bestsellerszerző –

THE WANDERER

a kósza

fine
selection

JOSIE WILLIAMS

JOSIE WILLIAMS

THE
WANDERER
a kósza

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Braxtonnak

PROLÓGUS

~ **RYDER** ~

A Z EMBERI ELME A HALÁLT közvetlenül megelőző pár értékes másodpercben a legnyitottabb. Mindig is kissé ironikusnak találtam, hogy éppen akkor vagyunk a legéberebbek, amikor az örök-ké tartó álomra készülünk. A hozzám hasonló kószák az emberek halála előtti röpké másodpercekért „élnek”, mert csakis ilyenkor létezőnk más számára magunkon és a többi Földet járó, megrekedt lelken kívül.

Persze elég lehangoló más emberek halálát nézni, várni az utolsó lehetőséget, a végüket kívánni, csak hogy végre érezzek valamit, de mivel már öt hosszú éve kószálok egyedül, anélkül, hogy bárki is megismerne vagy észrevenne, tényleg szükségem van erre a kapcsolatra. Az az egyetlen másodpercre felszaladó szemöldök, az összehúzott szem, vagy – a személyes kedvencem – az elsuttogott „ki vagy te?” nekem elég ahhoz, hogy újra élőnek érezzem magam, és emlékezek rá, hogy bár már nem létezem, egyszer igenis léteztem.

Talán azzal kellene kezdenem, hogy bemutatkozom. A nevem – vagy legalábbis a régi nevem – Ryder Edmonds. Tulajdonképpen

tizenhét éves vagyok, de igazából nem, mert hát... halott vagyok. Csak egyetlen pillanatnyi figyelmetlenség kellett hozzá a raftingozáson a családommal. Az eredmény nem volt valami szép, de amennyire emlékszem, gyorsan és fájdalommentesen zajlott.

Ami viszont nem volt gyors és fájdalommentes, az az átlépésem.

Mert hogy nem tettem azt, amit kellett volna. Nem léptem tovább, nem léptem be az ismeretlenbe, hogy megkezdjem a következő utamat, bármi is lett volna az. Az egész olyan gyorsan történt, és túl zaklatott voltam ahhoz, hogy átgondoljam a tetteim következményeit – pontosabban a tétlenségem következményeit.

Az egyik pillanatban még zuhantam ki a csónakból, belecsapódtam a hideg vízbe, ami elnyelt, és megtöltötte a tüdőmet, a következő pillanatban már sóbálvánnyá meredve álltam az anyám mellett, és lebámultam a saját élettelen testemre. Feltűnt, hogy az egyébként napbarnított bőröm milyen sűrű, és az ajkam is kékes színt öltött. Az anyám remegni kezdett, miközben a két bátyám, az apám és a túravezető kétségbeesetten próbáltak újraéleszteni az észak-walesi Tryweryn-folyó iszapos partján.

A szívem mélyén már tudtam, hogy meghaltam. Hogy ne tudtam volna? A saját testem ott feküdt a lábam előtt. Figyeltem, ahogy a mellkasomat pumpálják és levegőt erőltetnek a tüdőmbe – az ilyesmit nem igazán lehet félreérteni. A gyomrom összeszűkül a rettetéstől. Soha ilyen félelmet nem éreztem, úgy csapott el, mint egy gyorsvonat, elsodort, és feje tetejére állította a világomat.

Ekkor jelent meg mögöttem az a ragyogó fény, olyan ragyogó, hogy amikor felé fordultam, majdnem kisütötte a szememet. Káprázatos, vakítóan erős volt, de mégis valahogy fenségesen szép is. A melege mintha bevonta volna a bőrömet, biztonságot és védelmet sugárzott, és eloszlatta azt a mélyreható félelmet, ami

másodpercekkel korábban öntötte el a testemet. A ragyogás tele volt szeretettel, az otthon melege sugárzott belőle, békét és nyugalmat árasztott – mint anya ölelése.

Csak találgatni tudtam, mit jelenthet. Valamiféle életet a halál után? Éreztem, éreztem a vonzását, a fény és a mögöttem rejlő világ ellenállhatatlan hívó szavát. Tudtam, hogy mennem kellene... de amikor hátranéztem a zokogó anyámra, tudtam, hogy képtelen lennék itt hagyni. Helyette hátat fordítottam a fénynek, azt remélve, hogy ha úgy teszek, mintha minden rendben lenne, akkor az elmémvel valahogy visszacsinálhatom az egészet. A fény vonzereje óriási volt, és szinte lehetetlen volt figyelmen kívül hagyni. Életem legnehezebb küzdelme volt. Egy ponton majdnem el is veszítettem, de a szememet nem vettem le az anyámról, és minden erőmmel harcoltam a fény ellen.

Azóta nem telt el úgy nap, hogy ne bántam volna meg ezt a döntésemet.

Mert hogy a fény nem várta meg, míg túlteszem magam az első megrázkódtatáson, és alaposan átgondolom a dolgot. Alig egy-két percig maradt, aztán eltűnt, én pedig ott ragadtam azon a parton, és végig kellett nézmem, ahogy a családtagjaim feladják értem a küzdelmet, és zokognak a holttestem felett.

Amint eltűnt a fény, eltűnt a melegség is, sőt, minden egyes érzés, amit addig ismertem. Nem éreztem többé a hűvös szellőt, ami anyám haját lebegtette, nem éreztem a fejünkre sütő nap melegét, de még a csúszós iszapot és az éles sziklákat sem a vízcipős lábam alatt.

Ez volt az első jele annak, hogy elszúrtam. A második az volt, amikor a legidősebb bátyám dühében és fájdalomában felkapta az evőzóját, és egyenesen a mellkasomhoz vágta. Összereztem, ahogy

minden normális ember tette volna, de teljesen felesleges volt, mert az evező simán átrepült a nem létező testemen, még a szelét sem éreztem, és aztán a hátam mögött hangosan a földnek csapódott. Ekkor már tudtam, hogy totálisan, borzalmasan, iszonyatosan elszúrtam.

ELSŐ FEJEZET

~ **RYDER** ~

C^SAK AZ EGYESÜLT KIRÁLYSÁGBAN átlagosan kétezer ember hal meg minden egyes nap, ami összeadva egészen döbbenetes: hatszázezer elveszett lelket jelent évente. Korábban soha nem gondolkodtam ennyit a halandóságon. Az ember nem kérdőjelezi meg a létezését – már amíg létezik. De amikor megszűnsz létezni, onnantól mindent megkérdőjelez.

A legtöbb lélek – a szerencsések, véleményem szerint – tovább lép a következő utazásra. Mások, mint én, nem teszik azt, amit kellett volna, hátat fordítanak a fénynek, és itt ragadnak, egyedül és az élők számára észrevehetetlenül. Nem tudom, létezik-e terminus arra, ami vagyok. Én kószának hívom magamat, mert nagyjából ezt teszem mindennap, egész nap: kószálok cél nélkül. A kószák azoknak a holtaknak a lelkei, akik valamilyen okból nem léptek tovább a halál utáni életbe. Elutasították a fényt, ahogy én is tettem. Egyesek kísértetnek hívnak, vagy hazajáró léleknek, szellemnek, lidércnek vagy éppen fantomnak. Az évek során sok különböző nevünk volt már, de nekem a kósza a kedvencem. Valahogy nem olyan... riasztó.

Sokan vagyunk, akik itt ragadtunk. Időnként látok másokat is, ahogy az élők között járnak vagy éppen üldögélnek, és figyelik a körülöttük zajló életet. Meg lehet állapítani, hogy halottak, mert a testük körvonala valahogy elmosódott, és kicsit ragyog, mint amikor valami nem teljesen tiszta álmot vagy emléket próbálsz felidézni. Egyszerűen valahogy... máshogy nézünk ki. Ja, és a fura szereléseinkről ne is beszéljünk! Arra kárhoztattunk, hogy örökre azt viseljük, amiben meghaltunk, szóval a kószák pizsamában, kórházi ruhában, sportcucban flangálnak, meg amit el tudsz képzelni. Van egy csávó, aki a belvárosban szokott korzózni a színháznál, na ő valamiféle Erzsébet-kori cucuban vagdos Shakespeare-idézeteket és sértéseket a mit sem sejtő járókelők fejéhez. Sokszor elgondolkodtam rajta, hogyan halhatott meg, és meg is kérdezném tőle, ha nem lenne teljesen kattant. Amikor egyszer megpróbáltam beszélgetésbe elegyedni vele, elkergetett, és megpróbált megütni a sétatálcájával. A legtöbb kósza eléggé magának való, túl dühösek a világra és a helyzetükre ahhoz, hogy keressék a társaságot. A többség a régi otthona közelében marad, követi a családját, de vannak, akik csak bámulnak bele a vakvilágba, és próbálnak ragaszkodni a régi, megszokott rutinjaikhoz.

Nem minden kósza érzi szükségét annak, hogy azt tegye, amit én. Igazából csak egyetlen másik ilyen ismerem, a legjobb barátomat, Jade-et. Egy kicsit fiatalabb nálam, egy héttel a tizenötödik születésnapja előtt halt meg, de sokkal régebb óta halott, mint én. Jade az egyetlen kósza, akivel eddig találkoztam, aki hozzám hasonlóan fájlalja és bánja, hogy nem lépett át a túlsó oldalra. És ő az egyetlen, aki ugyanúgy megerősítésre vágyik, mint én. Igazából neki köszönhetően kaptam rá én is a dolagra.

És most is éppen ezen vagyok – próbálok majdnem hat nap után először kapni egy kis önigazolást. Azért jövök ide nap nap után,

hogy egy kis időre eltűnjön az értéktelenségnek ez a morbid érzése, amit csakis a halál – valaki másnak a halála – tud elűzni.

Felnézek a helyi kórház nagy téglapületére, nagy levegőt veszek, és azt kívánom, bár érezhetném, ahogy a hűvös októberi levegő megtölti a tüdőmet. Elsüllyesztem a kezemet a vastag, vízálló dzseki zsebében, amiben örök időkre benne ragadtam, mert ez volt rajtam a halálomkor. Belépek az épületbe, és rögtön balra fordulok. Tudom, hova tartok ma. Az onkológiára. Rupert Brown a palliatív kezelési osztályon van, és az elmúlt pár napban már csak az utolsó erejével kapaszkodott az életbe. Hamarosan eljön az idő, és ezt mindenki tudja. Már csak az a kérdés, pontosan mikor.

Az osztály folyosójának ajtaja csukva van, amikor odaérek, úgyhogy visszatartott lélegzettel átsétálok rajta, és igyekszem figyelmen kívül hagyni a kellemetlen érzést, amivel a tárgyakon való áthaladás jár. Nem kifejezetten fájdalom, inkább amolyan szorító, összerándító érzés, ami mélyről indul, és úgy terjed kifelé.

Odabent körbenézek. Minden olyan, amilyen általában; az ágyakon csupa ismerős arc; az ápolónők és az orvosok egyik ágytól a másikig haladnak. Nemrég kezdődött a délelőtti látogatási idő, úgyhogy többen is éppen a szeretteiket üdvözlik vagy az ápolónőkkel beszélgetnek arról, milyen éjszakája volt a rokonuknak.

Rupert magánszobája az ötödik ajtó lesz jobb oldalon. Odamegyek, de útközben azért be-bepillantok a többi kórterembe is. Sylvia, egy idősebb hölgy négyes stádiumú tüdőrákkal éppen ülve nézi a tévét az ágyából, és hörögve szívja a levegőt az oxigénmaszkból. Az orvosoktól tudom, hogy kevesebb mint egy hetet jósolnak neki. Rupert után valószínűleg őt fogom majd látogatni.

Rupert szobájába lépve rögtön látom, hogy a tegnapi látogatásom óta tovább romlott az állapota. Most sápadtabb, és a bőre beteges,

szürke árnyalatú. Az ajka repedezett, az arca beesett, a bőre a csontjára tapad. Az egész teste gyengének és törékenynek tűnik, az izmai már rég elsovadtak, hiszen alig eszik, és szinte semmit nem mozog. A szeme csukva, és egy régi fényképet szorít a mellkasához hosszú, csontos ujjaival. Leülök mellé, és közelebről is megnézem a fotót. Ő van rajta, csak fiatalon és egészségesen egy csinos, barna hajú nővel, akinek a karján egy hat-hét éves forma kisfiú ül. Tudom, hogy ez a családja; múlt héten beszélt róluk egy ápolónőnek, amikor itt jártam. Rupert szörnyen büszke a fiára, aki a brit hadseregben katonára, és jelenleg a tengerentúlon teljesít szolgálatot. Dicsekedett vele és azzal, hogy a hazát szolgálja, épp, mint Rupert annak idején, amikor még fiatal és egészséges volt.

A tekintetem a mellkasára vándorol, figyelem, ahogy lassan, lustán emelkedik és süllyed, és azon kapom magam, hogy beszélék hozzá. Igazából csak jelentéktelen, random dolgokat mondok a hétvégi Forma-1 futamról meg focimeccsekről, elmondom neki, milyen az idő odakint, és hogy szerintem később esni is fog, aztán elmesélem neki a viccet, amit Jade-től hallottam még kora reggel, mielőtt elváltunk, hogy ő a saját kedvenc helyére, a Garden House hospice házba menjen. Mondom, ami csak az eszembe jut, csak azért, mert ha én ülnék egyedül, egyetlen fotóval ebben a szobában, szeretném, ha valaki megtenné nekem ugyanezt. Nevetséges, mert tudom, hogy nem hall engem, mégsem tudom megállítani a haszontalan szóözönt.

Egész délelőtt itt ülök, és beszélék egy férfihoz, aki se nem lát, se nem hall engem. Figyelem, ahogy néha ránéznek az ápolónők, feljebb tekerik az oxigénjét, állítgatnak a morfiumon, vagy az ágynevelőjét igazgatják szomorú mosollyal. Rupert kis időre felébred, az egyik ápolónő felülteti, hogy körbe tudjon nézni, de már a szemén kívül szinte alig tudja mozgatni bármijét is.

Ebéd előtt a légzése borzasztóan lelassul, és már az oxigénmaszk sem segít. Ujjai rákulcsolódnak az ágykeretre, és még jobban megfeszülnek, amikor lehunyja a szemét. A homlokát ráncolva fájdalmas nyögés szakad ki belőle. Láthatóan már a morfium sem elég neki.

A gyomrom összeszorul, mert tudom, hogy ez a vég. Bár már hat napja erre várok, akkor is utálok, hogy át kell élnie. Senkinek nem lenne szabad egyedül, egyetlen fénykép társaságában meghalnia. De mivel nincs szívmonitorra kötve, és nem nyomta meg a nővérek hívógombját, senki sem tudja, hogy Rupert Brown hetvennégy évesen most fog átlépni a túlsó oldalra.

A kezem akaratlanul is előrenyúl, és a kezére teszem. Igyekszem támogatni, bár tudom, hogy nem érzi. A teste még néhányszor összerándul, aztán kinyílik a szeme, és kétségbeesetten próbál levegő után kapkodni.

A szeme elkerekedik, amikor először meglát engem, ezt az idegent az ágya mellett, aki úgy fogja a kezét, mintha régi barátok lennének. A testemet előnti az érzés, hogy látnak, az ő a tekintete pedig az enyémbe fúródik, benne a néma kérdés: „Ki vagy te?”

Kedvesen rámosolygok, de a szívem mélyén utálok, hogy valamilyen elégedettséggel tölt el ennek a férfinak a halála, mégsem tehetek ellene semmit. Éppen ezért jövök ide nap nap után.

– Nyugalom! Csak lélegezzen! Nemsokára már nem fog fájni – ígérem neki. – Most már minden rendben, Rupert! – Bár biztos komoly fájdalmai vannak, valahogy mégis nyugalom önti el a testét, és végig a szemembe néz, míg végül az utolsó lélegzet is elhagyja a száját.

– Mi történt? Én meg... meghaltam?

Elfordítom a fejemet. Rupert ott áll mellettem barna pizsamájában. Most egészségesebbnek látszik, ahogy lenéz a mozdulatlan testre az ágyon. Bólintok.

– Igen, meghalt – erősítem meg, és elengedem immár élettelen ujjait.

Nagyot nyel, aztán újra felém fordul.

– Ezt nem értem. Ki vagy te? Valami angyal?

Akaratlanul is elnevetem magam, és gyorsan megrázom a fejemet. Gyakran kérdezik ezt tőlem.

– Nem. Csak valaki, aki elveszett.

Rupert pislog párat, aztán hunyorogni kezd, a háta mögé néz, és eltakarja a szemét, mintha elvakítaná a nap. Nagy levegőt veszek, mert tudom, hogy eljött érte a fény. Én nem látom, de a csodálkozó, lenyűgözött arckifejezéséből tudom, hogy ő igen.

– Mennie kell – biccentek abba az irányba, amerre néz. – Menj, Rupert! Bízson bennem! Ne maradjon itt!

– Gyönyörű – suttogja. – Mi van a túloldalon?

Kinyújtja a kezét, mintha megpróbálná megérinteni a fényt, amit csak ő láthat, és bámul rá megbűvölten.

Felsóhajtok, és leszegem a fejemet.

– Fogalmam sincs, de tudom, hogy oda kell mennie.

Megindul, lassan halad, jobbra és balra néz, aztán szétnyílt ajakkal, kinyújtott kézzel előrelép. Felsóhajtok, aztán elfordulok, hunyorogva bámulok ki az ablakon, és tudom, hogy kettőnk közül Rupert a szerencsés, mert megkapja a lezárást, megtudhatja, milyen az igazi béke, és nem ragad itt, ebben a purgatóriumban örökre egyedül, örökre vágyakozva.

Másodpercekkkel később, amikor visszafordulok, már egyedül vagyok a szobában Rupert holttestével. Olyan békésnek látszik így holtában, mellkasán még mindig ott a fénykép.

Amikor bejön a szobába az ápolónő, észrevétlenül kisurranok az ajtón.

Friss levegőre van szükségem, mert a torkomat fojtogatja valami, és a gyomrom is görcsben áll. Általában nem szokott ilyen hatással lenni rám a halál. Máskor sokkal jobban élvezem, hogy látnak, de ma csakis gyászt, büntudatot és irigységet érzek.

Gyászt, mert a szegény idős bácsinak egyedül kellett meghalnia. Büntudatot, mert az elmúlt hat napban azt vártam a szobájában, hogy ez megtörténjen. És féltékenységet, mert ő megkapta a békés befejezést, én viszont még mindig itt vagyok. Az arckifejezése, az az ámulat az arcán, amiatt van.

Lerogyok az esőben a kékre festett fémpadra a kórház előtt, az arcomat a kezembe temetem, és próbálom légzéssel enyhíteni a szorongásomat, próbálok a megerősítésre koncentrálni, amit a felismerésből merítettem. De ezt a kielégítő érzést most háttérbe szorítja a harag és a frusztráció.

Nem tudom, milyen sokáig ülök az esőben, a földet bámulva, az életem értelmén merengve. Jó pár busz állt meg és haladt tovább előttem, mire végre felnézek a kórház elejét díszítő órára. Már majdnem négy.

Tudom, hogy itt már nincs semmi, ami kirángathatna a lehangolt, depressziós hangulatomból, úgyhogy nagy nehezen felállok, és elmegyek az egyetlen helyre, ami jobb kedvre tud deríteni. Az Ashleigh Gondozóotthonba. Nem pont az otthont akarom látni, hanem valakit, aki gyakran látogat el oda.

Amikor megérkezik a következő busz, felszállok rá, felülök a poggyásztartóra, és kinézek az ablakon. Nem foglalkozom senkivel, még arra sem veszem a fáradságot, hogy megpróbáljak elcsípni valami jó kis pletykát. A buszon általában beleolvasok valaki könyvébe a vállá felett, vagy kihallgatom a beszélgetéseket, de ma egyikhez sincs kedvem.

Az Ashleigh Gondozóotthonon nincs túl messze, úgyhogy amikor elég közel érünk, leugrom a buszról, és zsebre dugott kézzel felbaktatok a nagy és régi épülethez. Csütörtök van, vagyis látogatási nap, és tudom, hogy egy órán belül már sokkal jobban fogom érezni magamat.

Belépve alaposabban is megnézem az ismerős időseket, akik papucsban és meleg kardigánban sétálgatnak az épületben. A gondozóotthon társalgója csak félig van, de amikor meglátom azt, akit keresek, rögtön elmosolyodom.

Doreen Nichols a sarokban kötöget, ölében egy nagy gombolyag élénkpiros fonál. Törékeny alakját még jobban kiemeli a nagy, régmódi karosszék, amiben ül. Rövid, göndör haja ezüstösen csillog a napfényben. Bár egyedül van, mégis mosoly ül az arcán. Az idő nagy részében a saját kis világában él, a jelenben üldögélve éli újra a múltat, Doreen mégis az egyik legboldogabb, legelbűvölőbb ember, akit ismerek. Majdnem olyan elbűvölő, mint az, aki miatt idejöttem.

Odalépek Doreenhoz, és leülök mellé egy üres székre.

– Jó napot, Doreen! Hogy van ma? Remélem, nem nehezítette meg megint az ápolók dolgát! – mondom neki, bár nem hall engem. Doreen az otthonban lakik, mióta három hónappal ezelőtt komoly sztrókja volt, aminek következtében agyvérzése lett – ez pedig vaszkuláris demenciához vezetett nála.

– Csütörtök van, tudja, hogy ez mit jelent! – Belesüppedek a székembe, és alaposan megnézem magamnak, hogy biztosan lássam, jól van, miközben a kötőtűi kitartóan csattognak. Első ránézésre senki meg nem mondaná, hogy bármi gond van ezzel az aprócska idős hölgygel. A baj az, hogy amikor rohama van, kifejezetten erőszakossá válik – ezért került egy olyan otthonba, ahol tudnak róla megfelelően gondoskodni.

Amikor megmozdítja a lábát, legurul az öléből a gombolyag. Az egyik férfi gondozó felveszi, és visszahozza neki.

– Ezt elejtette, Doreen! – mondja, és óvatosan visszateszi az ölébe.

Doreen mosolya tovább szélesedik, amikor a gombolyaghoz ér.

– Jaj, köszönöm, kedveském! Nem lett volna jó elhagyni. – Továbbra is mosolyogva a combja mellé dugja a gombolyagot, aztán reumás ujjai tovább csattognak a kötőtűvel, aminek mozgása szinte hipnotikus hatással van rám.

– Az unokája bármelyik percben megérkezhet. Már elmúlt négy – emlékezteti az ápoló.

Rögtön felegyenesedem a széken. Már a gondolatra is távozik némi feszültség a testemből.

Doreen boldogan felsóhajt, és biccent.

– Reméltem, hogy ezt a sort még be tudom fejezni, mielőtt ideér. Karácsonyi ajándék lesz neki, sálát kötök. El tudná ezt tenni nekem, nehogy meglássa? – Óvatosan odanyújtja a kötést és a tűket az ápolónak.

– Hát persze. A szobájába teszem, az alsó fiókba, úgy jó lesz? – ajánlja fel az ápoló, még óvatosabban összefogva a kötést.

– Milyen rendes fiú! Ha húsz évvel fiatalabb lennék...

Figyelem, ahogy az ápoló nevetve elsétál a hátsó folyosó felé, ahol a bentlakók szobái vannak. Másodpercekkkel később, mintha csak erre várt volna, kinyílik, majd becsukódik a bejárati ajtó. Bár még nem látom a lányt, mert kitararja a recepció, hallom, hogy vált pár szót az egyik nővérrel, és beírja magát a látogatók könyvébe. Viszsafojtott lélegzettel várok.

MÁSODIK FEJEZET

~ **RYDER** ~

MAGGIE NICHOLS MAGA a két lábon járó esetlenség. Ha szótári illusztráció lenne, valószínűleg megfontolnák, hogy a neve odakerüljön a félenk, szerény, ügyetlen és visszahúzódo szavak alá is. De az igazság az, hogy mindez csak hozzáad a bájához és az imádnivalóságához.

Végre felbukkan a kanyarban, vállán a hátizsákja. Elmosolyodom, és csak figyelem, ahogy megtorpan, körbenéz a szobában, tekintete a nagymamáját keresi. Amikor megpillantja, ajka a leggyönyörűbb, legmelegebb mosolyra húzódik, amitől gödröcskék bukkannak fel az arcán. Maggie közelebb lép, és mivel nem figyel oda, vagy csak mert ő a világ legügyetlenebb embere, a lába megakad az egyik karosszék lábában, megbotlik, és épp csak sikerül elkerülnie, hogy elessen.

Az egyik gondozó odasiet, hogy segítsen neki, de Maggie hamar összeszedi magát, int, hogy nincs szüksége segítségre, miközben arcát helyes, rózsaszín pír vonja be. Elvigyorodom, és előrébb ülök a székemen. Lesüti a szemét, a haja az arcába hullik, és szégyenlős kis kuncogás szökik ki a torkából.

Képtelen vagyok levenni róla a szememet.

Van valami ebben a lányban... Fogalmam sincs, mi az, de amint belép a szobába, képtelen vagyok bármi másra figyelni. Nem arról van szó, hogy olyan hihetetlenül gyönyörű lenne, legalábbis nem a szokványos módon. Nem a külseje fogott meg először, hanem az a hihetetlen eltökéltség, amivel szeretni tud. Nevetségesen félénk, mégis, amikor a nagymamájáról van szó, olyan, mint a kölykét védő anyatigris: kitartó, kíméletlen, majd szétveti a csendes erő. Ez keltette fel a figyelmemet, de utána, ahogy megismertem külön, könyvimádó énjét, mintha szikláról csúsztam volna le, amin nincs semmi kapaszkodó, képtelen voltam megállítani a zuhanást. Pár héten belül esélyem sem volt, fülig beleszerettem. Maggie-nek egyszerűen gyönyörű a lelke, és ez sugárzik a retró pólós, Freddie Mercury-rajongó teste minden egyes pórusából.

Leveszi a nehéz, átázott kabátot, amibe szinte beleveszik. Olyan régimódi, válltöméses télikabát, ránézésre egyenesen a 80-as évekből. Nyilván örökölte valahonnan, és mindent megadnék, ha megkérdezhetném tőle, miért hordja, amikor láthatóan nem az ő mérete.

Maggie Nicholról minden azt ordítja, hogy „rémült és félénk”, kivéve a haját. Eső áztatta, rakoncátlan, izzó vörös tincsei minden lépésnél táncrea kelnek, és amikor egy-egy tincs a szemébe ugrik, kénytelen a száját kicsit oldalra húzva kifújni azt az arcából. Életemben nem láttam még ennél édesebb kis gesztust.

– Szia, nagy! Hogy vagy ma? – Lehajol, és odaadón magához öleli Doreen vékony testét. Doreen lehunyja a szemét, rózsaszín szája sarkában szeretetteljes mosoly ül.

– Jól vagyok, kincsem! Örülök, hogy látlak. – Doreen finoman megpaskolja Maggie hátát, aztán összevont szemöldökkel elhúzódik tőle. – Csuromvíz vagy.

Maggie halkan felnevet, és lenéz magára.

– Igen, zuhog odakint, és otthon felejtettem az esernyőmet. – Ledobja a hátizsákját a lábához, vizes kabátját pedig a szék támlájára teríti száradni, aztán leül.

Doreen rosszállóan cicceg.

– Nem kellett volna eljönnöd ilyen rossz időben. Én nem bán-
tam volna.

Maggie legyint, nedves tincseit a füle mögé túri, és halványzöld szemét a nagymamájára függeszti.

– De én bántam volna. – Előredől, és a kabátzsebéből előhúzza egy PEZ-tartót. Elmosolyodom. Ma Szilveszter, a macska van nála, ami nagyon régi, és a sok használatától már lekopott a piros festék az orr-
ráról. Maggie feltolja az adagoló fejét, és vigyorogva kivesz belőle egy cukorkát. A nyelvére teszi, aztán a következőt már nyújtja is a nagymamájának:

– Meggyeset hoztam.

Doreen szája sarka mosolyra rándul, ő is bekapja a cukorkát, az-
tán az ablak felé fordul.

– Borzalmas ez az eső, ugye? Valami angyal nagyon zokoghat oda-
fent.

Maggie előrehajol, és megfogja Doreen májfoltos kezét.

– Hogy vagy? Javult valamit a köhögéssed?

Figyelem Maggie-t, hagyom, hogy a tekintetem bejárja arcának minden négyzetcentiméterét, csodálom kipirult orcáját, és azt a kis esőcseppet, ami bármelyik pillanatban lehullhat a hajáról. Nézem, hogyan rejti a keze mögé a száját szégyenlősen, amikor nevet vagy mosolyog, hogy ne látsszon a fém fogszabályzója. Látom, hogy bár a tengerészkék, oversize iskolai pulcsi lóg rajta, mégis folyton pisz-
kálja, elhúzza a hasától, mintha feszengene miatta. És persze látom

a gödröcskéket az arcán, amiket annyira szeretnék megérinteni az ujjammal.

A széken hátradőlve nagyot sóhajtok, és hagyom, hogy a hangjára elpárologjon belőlem a mai nap minden bosszúsága. Valahogy minden jobb ezen a világon, ha Maggie közelében vagyok. Kószaként az idő mintha mindig csak vánszorogna. Egy óra egy egész napnak tűnik, egy nap egy egész hétnek, egy hét felér egy évvel. Mintha évek teltek volna el, mióta utoljára láttam, pedig valójában mindössze két napja volt.

Valamivel több mint három hónapja ismerem Maggie-t. Először akkor láttam, amikor a Norfolk és Norwich Egyetemi Kórháznál csináltam a szokásos, várok a megerősítésre körömet, és betolták Doreent egy hordágyon. Nem volt jó állapotban, szóval én, mivel ilyen vagyok, és mivel éppen ezért voltam ott, követtem őt, vártam és figyeltem. Doreen mögött érkezett meg a zaklatott Maggie. Azt gondoltam, Doreen Nicholsnak az lesz az utolsó éjszakája, de tévedtem. Akkor még nem tudtam, micsoda harcos.

Mint mindig, Maggie látogatása úgy egy óráig tart, aztán a gondozók elkezdenek sűrögni-forogni, segítenek a lakóknak felállni, hogy aztán lekísérjék őket az étkezőbe a vacsorához. A mai kellemes látogatás volt, nem úgy, mint a legutóbbi. Legutóbb Doreen-nak rossz napja volt. Nem ismerte fel az unokáját, helyette azt hitte, hogy ő az egyetlen lánya, Margaret, Maggie édesanyja. A szívem szakadt bele, ahogy Maggie elmagyarázta a nagymamájának, hogy Margaret valójában már hét éve meghalt. Doreen nagyon zavart volt, és szörnyen megrázta ez a hír. Sajnos, ahogy sok más demenciával küzdő betegnél, nála sem először láttam ilyet, és nem is utoljára. Ez a mostani látogatás viszont sokkal jobb hangulatban telt. Doreen jó formában volt, viccelődött és nevetett. Úgy diskuráltak,

mint az öreg szomszédok a kerítésnél, megvitatták a világ ügyes-bajos dolgait.

– Azt hiszem, ideje mennem – mormolja Maggie, amikor körbenéz a lassan kiürülő teremben.

– Micsoda? Máris? Hisz csak most érkezted!

– Vacsoraidő van. Pásztorpite és sült répa lesz, megkérdeztem, amikor megjöttem. – Maggie kedvesen a nagymamájára mosolyog.

Már emelkedne fel, amikor Doreen váratlanul kapkodni kezdi a levegőt, előrehajol, és megragadja az unokája kezét.

– Ne menj el! Ne hagyj itt! Nem szeretek itt lenni. Olyan zajos este, és rossz emberek vannak itt. Bejönnek, és ellopják a ruháimat, amikor alszom. Az egyikük ellopta a kedvenc kardigánomat! Kérlek, kérlek, ne hagyj itt tovább! Vigyél haza magaddal!

Maggie nagyot nyel.

– Nem tehetem, nagy!

– Nagyon jó leszek! Kérlek! Megígérem, hogy nem okozok gondot neked.

Maggie arcára van írva a fájdalma. Az állkapcsa megfeszül.

– Nagyon szeretnélek elvinni, de nem engedik. Azt mondják, nem vagyok elég idős, hogy a gondozód legyek. Kevesebb, mint három év, és betöltöm a tizennyolcat, és akkor... – A szavai elhalnak, és szinte könnyörgőn néz a nagymamájára, miközben megnyugtatóan simogatja a kezét a hüvelykujjával. – Kérlek, ne kérd ezt többet, mert nem tehetem meg!

Doreen arckifejezése erre azonnal elkomorul.

– Jól van, akkor menj csak! Hagyj csak itt ezekkel az emberekkel! Mintha érdekelné is téged! – A hangja metsző és éles, ahogy a teremben üldögélő többi idős ember felé int. – Nem kellene itt lennem. Nem kellene itt hallgatnom, ahogy az ízületi gyulladásukról

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

panaszkodnak, meg arról, hogy nem akarják, hogy darabos legyen a pépjük...

Maggie lehunyja a szemét, és nagy levegőt vesz.

– Mennem kell. Szeretlek. Hétvégén újra jövök. – Mielőtt Doreen bármi mást mondhatna, Maggie lehajol, puszit nyom az arcára, majd felkapja a táskáját és a kabátját, aztán kimenekül a teremből.

Felállok és követem. Maggie úgy tesz, mintha nem hallaná, hogy Doreen még mindig könyörög a háta mögött. Alig fordul be a sarkon, máris potyogni kezdenek a könnyei. Minden vágyam, hogy megöleljem, hogy megvigasztaljam, hogy azt mondjam neki, minden rendben lesz, de persze egyiket sem tudom megtenni. Ehelyett egy pillanat alatt ott terem az egyik nővérke, és együttérző arccal Maggie kezébe nyom egy zsebkendőt.

– Jól vagy, kedveském?

Maggie megrázza a fejét, amitől a tincsei megint az arcába hullanak.

– Nem – szipogja, és előbb az arcáról törli le a könnyeket, aztán kifújja az orrát.

Az ápolónő Maggie vállára teszi a kezét, és kedvesen rámosolyog.

– Tudom, hogy nehéz, de nem szándékosan csinálja.

Maggie ajkán szomorú kis mosoly játszik, de azért bólint.

– Tudom, csak olyan nehéz így látni! Azt hiszi, én akarom, hogy itt legyen. Nem érti meg, hogy nem engedik, hogy velem éljen a sztrók miatt. Szeretném őt hazavinni, szeretnék gondoskodni róla, de nem engedik, mert nem vagyok elég idős hozzá. Ő viszont azt hiszi, hogy nem érdekel.

Az ápolónő határozottan rázza a fejét.

– Tudja, hogy fontos vagy neki. Soha ne kételkedj ebben! A demencia miatt mondanak és tesznek az emberek olyasmiket, ami